

været ført en meget levende Debat. Jeg for mit Vedkommende skal sige, at selvsjælgelig den Slags Straffe ikke er af dem, som man med Glæde stemmer for, men jeg skal dog gjøre opmærksom paa et Moment, og det er, at den jo dog skal anvendes i alle Tilfælde ombord i Skibe; der har man jo været enig om, at den i alle Tilfælde kunde anvendes. Hvis altsaa den Indvending virkelig var grundet, som er gjort gjældende mod den, at det var en Straf, som ikke burde anvendes mod Mennesker, fordi den krænker Menneskeværdigheden, forekommer det mig, at saa maatte man ikke i noget Tilfælde anvende den; thi det, som man ikke vil hyde Soldater, bør man virkelig ikke hyde Matroser. Altsaa, er det givet, at man i nogle Tilfælde kan forsvare at anvende den, saa skjønner jeg ikke, at Spørgsmaalet er om Straffens Bestaand, men saa er Spørgsmaalet om, hvorvidt der foreligger nogen Nødvendighed for dens Anvendelse i det enkelte Tilfælde. Foreligger der en Nødvendighed, ja, saa kan det forsvares at anvende Straffen; thi det maa man være enig om, naar man overhovedet anvender den, at den ikke i og for sig er af en saadan Bestaand, at det ikke skulde være tilladeligt at anvende den. Her er et Punkt, hvor jeg for mit Vedkommende siger: Her er ingen juridisk Betragtning det Afgjørende; her maa militære Hensyn være de afgjørende. Kræves der, at en saadan Straf bør have, og det kræves jo med Bestemthed, ja, saa mener jeg, at det ikke kan forsvares at negte Armeen en Straf, som den erkjender for nødvendig til Disciplinens Opretholdelse. Det er givet, at hvis de militære Myndigheder finde, at denne Straf ikke kan undværes for at vedligeholde den Disciplin, som Armeen kræver, vilde det være uforsvarligt at stemme mod den, og jeg skal derfor for mit Vedkommende, forsaavidt som det jo kan siges at være en anerkjendt Sætning, at de militære Myndigheder mene, at de ikke kunne undvære denne Straf, heller ikke have nogen som helst Betænkelse ved at stemme for den. Det var altsaa dette Punkt med Hensyn til den staaende Arrest og dens Forandring til Arrest i Bøien, idet jeg blot endnu skal bemærke, at det forekommer mig utvilsomt, at, naar man læser Beskrivelsen om, hvorledes den staaende Arrest skulde udholdes, og sammenholder den med Arrest i Bøien, kan der ikke være nogen Tvivl om, at staaende Arrest er en mere pinlig og streng Straf end Arrest i Bøien, og forsaavidt er det jo ligefrem et Fremstridt i Humanitet, som der betegnes ved denne sidste Straf. — Saa er der dernæst en Forandring paa et andet Punkt, som er foregaaet, og som allerede er berørt af en æret foregaaende Taler; det er nemlig, at Nedsettelsen i de Meniges 2den Klasse, som Landsthinget vedtog i 1872, nu er forsvunden. Jeg skal særlig henlede Opmærksomheden derpaa,

fordi det jo maa siges, at dette Thing har lagt en vis Vægt paa denne Strafs Bevarelse; idet det ikke er Krigsbestyrelsen, men navnlig dette Thing, som har holdt paa den; den blev jo vedtagen her, omendstjændt ikke med noget stort Flertal, nemlig med 2 Stemmer, men det er dog altsaa et Udtryk for, hvad der maa siges at have været dette Things Mening. Jeg for mit Vedkommende skal nu sige, at jeg uden nogen Betænkelse vil finde mig i, at den bortfalder; thi jeg skal ikke negte, at det forekommer mig, at der egentlig ikke kan paavises eller dengang kunde paavises tilstrækkelig Grund til Bevarelsen af denne Straf. Jeg kan ikke se, at der, naar man overhovedet anerkjender, at Gresstraffe ere forkastelige udenfor Militæretaten, skulde være Grund til at beholde dem indenfor Staten. Det forekommer mig, at efter, hvad den høitærede Krigsminister anførte, have de senere Forandringer i de militære Organisationslove, navnlig den kortere Bærnepligt, endydeligere bevirket, at man maa sige, at var den uheldig dengang, er den endnu mindre praktisk nu for Tiden, og jeg skal derfor med Glæde stemme for den Forandring, der i saa Henseende er foregaaet paa dette Punkt. Saa var der endelig endnu en Straf, som Landsthinget i sin Tid havde holdt paa, det var den legemlige Tugtelse ombord i Krigsskibe. Det er en Selvsjælg at ogsaa paa dette Punkt kan man fra et almindeligt juridisk Synspunkt ikke andet end være tilfreds med at kunne stemme for, at denne Straf bortfalder, thi saadanne Legemsstraffe ere ogsaa af dem, som man ubetinget maa ønske at være fri for, hvor ikke den haarde Nødvendighed hyder, at de maa bevares. Her er selvsjælgelig et Spørgsmaal, som nærmest maa besvares af vedkommende Marinemyndigheder, det nemlig, om det kan forsvares at lade denne Straf bortfalde, thi i det Dieblit, dette er Tilfældet, det antager jeg efter de saldne Udtalelser fra den høitærede Minister og fra andre Sider, saa skal jeg for mit Vedkommende ogsaa med Glæde stemme for den Forandring, som er foreslaaet paa dette Punkt. Det var disse principielle Forsjælligheder med Hensyn til Straffene, paa hvilke jeg vilde tillade mig at henlede Opmærksomheden. — Hvad dernæst angaar Bestemmelserne i § 199 om de arbitrære Straffe eller de Straffe, som paalægges uden Dom, er der ogsaa et Punkt, paa hvilket jeg vil henlede Opmærksomheden, og det er den lettere Afgang, som ifølge Forslaget have til at bringe Berettigelsen af den uden Dom ikjendte Straf ind for Krigsretten. Den var i Landsthingets Forslag indskrænket til at gjælde, naar det var Straf af en vis Bestaand og Størrelse, som var ikjendt, men den var ifølge det foreliggende Forslag, saaledes ubødet, at Sagen kan fordres henvist til Retten, medmindre Straffen uden Dom kun er et af de foromtalte blotte Disciplinamidler eller